

A magyar nő az Idők viharában

Az önkéntes ápolónő

Mátis Mártonné írja Szádáról a következőket: Két hétre tervezett balatoni üdülésemből még csak öt nap telt el, amikor kitört a háború. Nyomban csomagoltam és a legközelebbi vonattal indultam haza. A hosszú útvonal állomásain hadbavonulók búcsúztak családjuktól, sokan utoljára. Férjemet háborgó nyugtalanságban találtam otthon, Ő nem ment nem is mehetett, hivatali állása, munkája otthon tartotta. A szemébe néztem és azt mondtam:

- Téged itthon tart a kötelesség, de én megyek: szívemmel, erőmmel szolgálni akarom hazámat.

Önkéntes ápolónőnek jelentkeztem. A váci katonakórházba kaptam beosztást legelőször. Betegeket kezeltem, padlót sikáltam, ablakokat mostam reggeltől estig. 4: ötven kilométeres utat naponként a túlsúfolt vonat lépcsőjén tettem meg. Este megfőztem otthon az ebédünket, éjszaka mostani, takarítottam. Elbocsátottam a háztartási alkalmazottamat is, nem tellett a bérére akkoriban. Hat hónappal később a Vöröskereszt segítségével a mi községünkben rendeztünk be kórházat. Akkor már otthon maradhattam, rám bízták a tüdővészések kórtermét. Sokszor magam is már-már ágynak estem, úgy legyengültem, de sohasem hátráltam meg a munka, elől.

A rendkívüli idők valóban rendkívüli feladatokat róttak reánk és elmondhatom, hogy igyekeztünk azoknak megfelelni. Községünkben minden erőnkkel részt vettünk, a segítőmunkában. Egy Erdélyből menekült anya hat gyermeke közül egy leánykát magunkhoz vettünk. Súlyosan beteg volt szegényke, hosszú hónapokon át kellett kezeltetnünk, míg rendbe jött. Azóta felneveltük szépen, jó polgári nevelést kapott. Férjhez is ment, most férjével és két gyermekével él az állástalan diplomások bizony nagyon sanyarú kenyerén. És azután mi indítottuk meg a mozgalmat azért, hogy állítsunk emlékművet a község negyvenhat hősi halottjának, annak terheiből is kivettük a részünket, amennyire tőlünk tellett.

(Részlet az Új Magyarország, 1938. július (5. évfolyam), 153. számában megjelent cikkből)